

La unele cămine culturale care au fost dotate cu aparate de televiziune, activitatea culturală se rezumă în mare parte la vizionarea programului tele.

Desen de ADRIAN ANDRONIC

— Iar acum, tov. director al căminului cultural, ne vă anunța programul pentru săptămîna viitoare!!!

ur z i c a

IMAGINI

IMAGINI

IMAGINI

1 — geografice

Tropice interior

Fata morgână frământă arborii piinii, suflecată,
Trestieile de zahăr stropesc sirop în evantai,
Soarele călătorește pe o cămilă cocoșată,
Îi așteptau la ora cinei plantațiile de ceai.
Și mirosul trece prin estuar
Din Portorico pină-n Zanzibar!

Tîrziu se lasă noaptea din lanuri de cafea,
Girafele întinse sărută luna pe cer,
Un leopard s-avîntă să muște dintr-o stea
Ce tremura înfiptă pe un palid cocotier.
Pe longitudinile noii Caledonii
Un taifun visează coastele Japoniei.

2 — cosmogonice

Eu și geneza

Eu zbor spre Andromeda prin ploii de galaxii,
Exploziile solare le strîng în pumnul tern,
Cînd scutur constelații prin spații azurii
Presimt că universul prin mine e etern.

Clipesc și echinoxul a-ngălbenit pe Urse,
Învîrt pe al meu deget sistemul planetar,
Meteorit selenic, perpetuu în curse,
De Terra mă mai leagă doar... „Fondul literar”!

3 — absconse, ermetice dar... cu cheie

Aritmograf scriptic

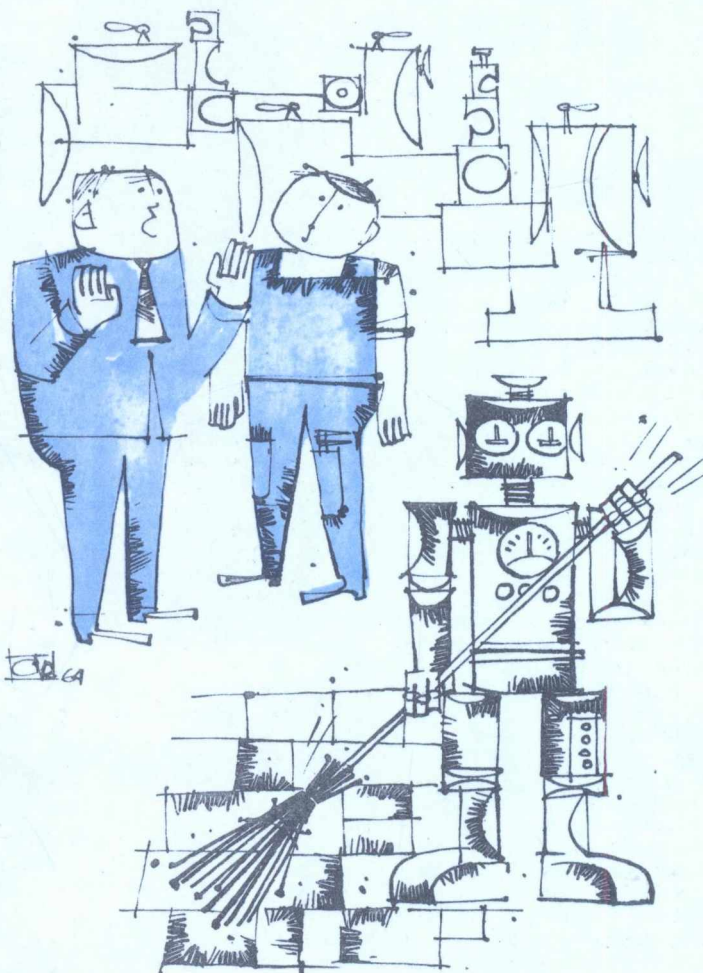
criticului D.D. care posedă passe-partout
pentru poeziile prietenilor.

Nervurile aripilor în penele frunzelor solzite,
Filtrăm cerebrale abstracția nevrozei eterogene,
Elucidăm hipnoze, refluxuri ancestrale,
De miozotis, absint și piperment torid,
Extaziati de alpine sughituri boreale,
Mimăm lucizi trecerea de la pietoni la acid.
Sub dușuri astrale de-ambrozie rece, rece,
La azimutul panopliei de siringi primare
Se află o unică și totală evadare:
Berceni zece,
Zece, zece, zece, zece, zece...

ERATĂ: regretăm profund strecurarea dintr-o
neglijență de tipografie la sfîrșitul versului
al doilea a unei virgule, care ar putea afecta
limpezimea mesajului poetic.

Unii conducători de întreprinderi evită să in-
troducă cu curaj în producție tehnica modernă.

— Nu-mi place să mă pripesc; întîi să vedem
ce rezultate dă electronica în acest domeniu!...

Desen de VLAD CRIVĂȚ

LECȚIA DE BOX

— Gata, Gigel, ajunge. Restul te învăț mine!...

Desen de FRED GHENĂDESCU

ION MINULESCU

Nu se stinsese ecoul versurilor cîntărețului Ardealului, Octavian Goga, al cărui prim volum fusese publicat la Budapesta în 1906, cînd apărură, în cafenelele bucureștene, Ion Minulescu, un bărbat tînăr, robust, cu barbă roșie, cu ochelari, purtînd șapcă, vorbind zgomotos, gesticulînd familiar.

Venea de la Paris, cu aureola omului care a cheltuit acolo o moștenire și trăsesese apoi pe dracul de coadă prin Constanța, unde și-a scris cele mai frumoase poezii. În scurtă vreme, deveni cea mai interesantă figură literară a acelei epoci.

— Poezia, mă? Poezia e un cal sălbatec... îi dai drumul s-alerge în neștire peste cîmpii, peste gropi... și nu știi unde o să se oprească!

Și vorbele astea, însoțite de un gest larg, încadrate de barba, ochelarii și șapca bizară a poetului, aveau ceva profetic, sublim și ridicol, ca tot ce e profetic.

Cîteva zile apoi, ne învățarăm cu ciudățeniile autorului, „Romanțelor pentru mai tîrziu“. Ne era drag la toți, fiindcă era un băiat de inimă, cordial, știa multe, exagera mult și-ți făcea totdeauna impresia că-și bate joc de oameni și de el însuși cînd scrie ceva.

Minulescu era un om ciudat, amestec de ștrengar, de mag și de farsor. Poezia lui se resimțea de influența simbolistilor-decadenți din primii ani ai secolului și a șansonetistilor din Montmartre și din Cartierul latin.

*Eu știu c-ai să mă-nșeli chiar miine
Dar fiindcă azi mi te dai toată...*

este aproape o traducere a versurilor lui Maurice Bouquay:

*J'aime ton coeur inhumain
Tu me trahiras demain
Mais ce soir je t'aurai toute...*

Maurice Bouquay, pe adevăratul său nume Maurice Couiba, șansonetist celebru, a devenit ministru al agriculturii, așa după cum alt cîntăreț-cupletist din Montmartre, Maurice Donnay, a ajuns academician.

Ion Minulescu a intrat impetuos, prin 190, în lirica țării. Un vers sonor, muzical, elocvent, ușor de învățat, plin de nume exotice — Ecbatana, Boromee, Guadalquivir etc. —, un vers frînt, în care cifrele fatidice trei și șapte reveneau obsedant.

În plin sămănătorism, Minulescu aducea o notă cu totul nouă, o notă citadină, așa spune cosmopolită, viziuni marine, nostalgia orizonturilor depărtate. A cunoscut, repede, succesul. Tineretul îi știa strofele pe dinafară, le recita, se entuziasma.

Publica la „Viața literară“ a lui G. Coșbuc, Ion Gorun și Ilarie Chendi. Poeziile lui se popularizau vertiginos. Primite, la început, cu încintare de unii și cu nedumerire de alții, au continuat să placă, și plac și azi. Nu mai suridea nimeni,

citindu-le. Minulescu a văzut că genul acesta prinde, și pentru că ar putea totuși să nu mai prindă, a vrut să se facă om serios, cu tot dinadinsul. Și-a zvirlit șapca bizară, ca să-și ia o pălărie tare, englezească, numită „gambetă“, și-a mai tuns din păr, și-a ras barba asiriană și a început să colaboreze la „Convorbiri critice“.

Bunul și răbdătorul director al revistei, profesorul Mihalache Dragomirescu, sensibil la poezie, era încîntat de noul său colaborator și-i citea poeziile de cîteva ori, ca să le scoată un înțeles. Cu toată luminozitatea lui, Minulescu părea un ermetic. Mihail Dragomirescu îndrepta din versuri, mai citea o dată, opina cum ar fi

mai bine și publica strofele tot cum i le trimisese scriitorul fiindcă, limpezită, poezia își pierdea din farmec. Cititorul de azi s-a mai deprins cu obscuritatea. Cel de atunci căuta în vers claritatea deplină, înțelegerea facilă, nu se mulțumea cu simpla sugesție.

Minulescu făcea școală. Tinerii poeți de la „Viața nouă“ ședeau la dreapta lui la cafeneaua „Kübler“ și, seara, din convorbirile de peste zi, făureau poezii frînte, ca ale tînarului maestru. Maestrul mai publica cîte un nou poem apocaliptic, cu preotese, temple și corăbii... Senin, el venea la cafenea, se descheia la vestă și citea. Nu era însă niciodată serios. Rîdea, cu mina deasupra gurii, ca să nu-l vadă palizii discipoli. Pe la sfîrșitul poeziei, însă, toată lumea izbucnea într-un ris irezistibil. Minulescu înțelegea să rîdă el, dar nu și ceilalți. Abia stăpinindu-se, debita ultimul vers și, cu ochii înlăcrimați, ștergîndu-și ochelarii striga:

— Degeaba rîdeți voi, idiților! I-o duc lui conu Mihalache!

Și conu Mihalache (Mihail Dragomirescu) o primea cu multă însuflețire.

Cîteva zile după ce și-a ras barba, poetul a intrat în presă. Cel care scrisese odinioară:

*„Mi-am zis:
Voi face trei romanțe
Și-n trei romanțe voi închide...“*

se consacră gazetăriei. I-am făcut atunci o primă parodie:

*Mi-am zis:
Voi face șapte cronici*

Desen de A. MURNU

*Și-n șapte cronici voi închide
Ca-n șapte racle de aramă
Ce dorm pe veci sub piramide
Tot ce-oi fi scris odinioară:*

*Romanțe,
Împeri,
Odelete,
Voi părăsi altare sacre și muzici
triste,*

*Violete,
Și-n șapte cronici din Ninive
Cartagena și din Efes
Voi pomeni
Așa,*

*În treacăt,
De morți
De mistice motive,
Voi blestema pe toți aceia
Ce arta mea n-au înțeles.
Eu care-am fost poet cit șase
Silit să scriu infama proză
Ca orișicare individ,
Silit ca-n cronici nerimate
În șapte cronici să închid
Eu care-am fost poet cit șase
Blestemul contra omenirii,
Regretul bărbii mele rase!*

Erau lăudabile tactul și ordinea ce o desfășura Minulescu în calitate de secretar de redacție și ne făcea și mai mult să subliniem izul de farsă ce-i străbătea versurile. Cu conu Mihalache, veșnic entuziast îi da mereu zor cu „nota nouă“ a lui Minulescu — și avea dreptate! Alții susțineau că poetul mistifică mereu: „Olimpia din codru ne va surîde iar“. Acea „Olimpie din codru“ (o greșeală de tipar făcuse din „cadru“, codru) era celebrul nud al lui Manet. La el se referea poetul, — dar, cine putea să bănuiască?

Tradiționaliștii clamau:

— Care Olimpie? Care codru?
Sau:

*„Visul tău să fie visul insulelor
Boromee“.*

Care insule? Unde se află? Ca să rimeze cu „femeie“, poetul urează unui copil nevinovat, care dormea, să viseze insulele Boromee. „Parfumul insulelor Boromee“ este titlul unui roman apărut la Paris pe vremea cînd era Minulescu acolo. Poetul s-a folosit de acest titlu și l-a plasat. Bine, rău, a găsit o rimă nouă la femeie. Dragomirescu aplauda. I-a tipărit și acest nou poem

CLOPOTELE

*Sună clopote departe
Clopotele, clopotele!
Cite clopote să fie,
Clopotele, clopotele?
Sînt trei clopote de-aramă,
Ori sînt clopote de-argint?
Clopotele, clopotele
Tac, și-n urmă sună iarăși.*

Cînd a apărut poezia aceasta în „Convorbiri“, cel dintîi sacerdote al simbolismului la noi, maestrul maestrilor, Alexandru Macedonschi, făcea mare haz la cafenea, la „Bristol.“

— Ce zici, maestre? I-am întrebat.

— Hi, hi, rîdea sardonice Macedonschi, — hi-hi!

„Parc-ar fi:

*Sare iepurele-n luncă
Iepurele, iepurele,
Hi, hi!“*

Aveam gata, în buzunar, o parodie a „Clopotelor“. I-am citit-o. Macedonschi mă răsplătea la fiecare două versuri cu cîteva exclamații satanice: Hi! Hi! izvorite din vocea-i caracteristică.

ROMANȚA CÎINELUI NEURASTENIC

*Urlă cîinele la lună
Cîinele, cîinele
Cam ce cîine este oare
Cîinele, cîinele?
E vreun cîine d-âl de stînd
Ori e cîine boieresc?
Cîinele, cîinele!
Tace și-apoi urlă iarăși.
Ce ecouri, ce romanțe?
Ce motive orchestralę, ce simfonie
tricolor?*

*Trec în cor?
Morții ies
Fantome oarbe cu mustăți de bariton
Se-nvîrtesc
Și sar
Și tipă
În satanica lor horă,
Turnul arde
Turnul geme
Turnul pîrie,
Troznește.
Arde legea
Ard Cristoșii!*

(Urmare în pag. 9)

FANACHE, LASĂ-TE DE BINEFACERİ!

Cind să intru în sala de bilete a Gării de Nord, cine-mi iese în cale? Fanache!

— Ce faci, iubite! mă întrebă și nu-mi îngăduie să-i răspund nimic:

— Pleci undeva? mă iscodește tot el.

— Da, la Cluj, într-o documentare.

— Stai să-ți iau eu biletele!

— Nu-i nevoie, dragă, le iau eu!

— Nu se poate! E mare aglomerație la ghișeu! Tu așteaptă-mă peste drum, la berărie. Cu ce tren?

— Cu acceleratul de 9 seara!

— În regulă!

Peste un ceas Fanache vine cu biletul și cu suplimentul locului numerotat, consimte să bea două-trei halbe și se ridică, apoi, grăbit:

— Mă duc să mă interesez de pensia unei vecine! Oameni simtem!

— Foarte bine!

Seara mă urc în acceleratul de Cluj.

— Biletele la control, vă rog! Întind conductorului biletele.

Omul face o mutră de adincă nedumerire:

— Ce-i asta? zice.

— Biletele! îi răspund ușor indispus.

— Biletele-biletele, da'sint de Huși!

— Cum „de Huși“ mă supăr eu. Nu de Cluj?

— De Huși! Poftim!

Și conductorul îmi întinde biletele: Fanache îmi luase, în locul biletelor pentru Cluj — bilete pentru Huși. (Eu — la berărie — n-am verificat nimic: le-am băgat pur și simplu în buzunar).

Am plătit conductorului biletele „de Cluj“ și pe deasupra amenda legală...

Într-o seară mă simțeam obosit și cu puțină temperatură.

Mă trezesc cu Fanache.

— Ai luat ceva?

— Am luat, zic, o aspirină, un piramidon!

— Fleacuri! Coniac ai în casă?

— Am! Pe poliță, sticla din dreapta!

— Bine! Îți aduc imediat coniacul.

Se repede la poliță și vrea să-mi toarne de-a dreptul din sticlă.

— Pune într-un păhărel!

— Nu-i nevoie! Bea!

Și-mi viră cu de-a sila sticla în gură.

Înghiț o sorbitură și mă cutremur: oțet.

L-am privit furios:

— E sticlele la fel, se scuză el. Și clătînd din cap:

— După ce-am vrut să-ți fac un bine...

A treia zi a sosit din nou, grăbit să mă servească.

— Eu te bărbieresc! Nu vezi în ce hal ești?

Și la repezeală, mă umple de săpun — mai mult: mi-l bagă în ochi, în nas și în gură — și țîșt! dă cu briciul drept pe buze. Țîșnește singele.

— Ce faci, Fanache?

— Ce fac e bine! Se întâmplă — ce vrei? Și-apoi tu ai tensiune arterială. Puțină lăsare de sînge nu strică!

Și a continuat Fanache să mă taie — pardon: să mă bărbierească — pe ureche, pe frunte, pe git.

— M-ai căsăpît, Fanache! îi spun, cu vocea domoală.

— Poftim! se supără amical. După ce-am vrut să-ți fac un bine, aud și insulte! Așa-mi trebuie!...

Într-o seară ne pomenim iar cu Fanache:

— Hai, ne zice, mie și nevastă-mi, să vedeți trupa Comediei franceze, grăbiți-vă!

— Păi n-am luat bilete! zic eu.

— Da'parcă găseați bilete?! Veniți cu mine!

— Nu Fanache, nu viu! Cum o să intrăm fără bilete?

— Veniți, dom-le, cu mine! Intrăm la sigur! La control e Gigi, vărul de-al doilea al cumnatei mele, divorțata.

— Ei, și? O să ne lase fără bilete?

— Absolut sigur. Mai mult: ne dă locuri în față!

Eu căutam să rezist, nevastă-mea de asemenea. Dar Fanache nu s-a lăsat:

— Să mă îngropi, na, mă amenință el, dacă nu vii! Da' grăbiți-vă!

Cu chiu, cu vai, am convins-o și pe nevastă-mea, care s-a dichisit cît mai „sic“.

Am luat un getax.

— Ca să nu scăpăm prologul, zice Fanache, și pe drum oprește de trei ori mașina:

— Nu vrei tu să-mi iei niște „Favorite“, mi se adresează, că n-am schimbat!

I-am luat țigările.

A doua oară:

— Știi de ce am oprit aici? Ca să iei niște bomboane nevastă-ti! Fii mai atent!

I-am luat niște bomboane nevastă-mi.

A treia oară:

— Ia te uită, frățioare, ce de flori! Cumpără-i soției un buchet! Repede!

Am cumpărat buchetul.

În fine — am ajuns la teatru. Fanache se repede la intrare:

— Tovarășul Gigi nu-i aici?

— Care Gigi? se nedumerește omul de la control.

— Gigi, un văr de-al doilea al nevastă-mi. Îi zice George Clapon.

— A, tovarășul Clapon? E în concediu!

— De cînd?

— De azi!...

Eu și a mea soție stăm, așteptăm și simțim că înnebunim.

Fanache, zimbitor, vine către noi:

— E în concediu... Da' vă duc mîine la Hamlet!

Altă dată se întoarce soacră-mea, furioasă, de la Alimentara.

— Ce s-a întîmplat? o întreb cu blîndețe.

— Buni prieteni mai ai, îmi răspunde, halal de ei!

— Adică?

— Adică? Stau la rînd la Alimentara și din pămînt apare Fanache. Zice: ce vrei să luați, că văd c-ați venit cu sacii! Zic: zece kilograme de mălai și un kilogram de sare!

— Duceți-vă acasă! V-aduc eu și mălaiul și sarea! Nu face, femeie în etate, să vă oboșiți! Rămîn eu aici.

M-am împotrivit:

— Lasă, dom-le Fanache, nu-i cazul...Dar el — taie-l, spînzură-l — nici gînd să mă lase. Mi-a smuls sacii din mînă și banii și...

Soacră-mea oftează adînc.

— Și? o îngin eu.

— Și mi-a adus Fanache zece kilograme de sare și unul de mălai, în loc de...

Am priceput.

Cînd i-am spus ce ispravă a făcut, tot el s-a găsit „ofensat“:

— După ce am vrut să vă fac un bine, mi-a strigat Fanache, mi se mai fac și reproșurile...

După luni și luni de zile în care nu l-am văzut, iată-l că dă buzna la noi tocmai cînd mă străduiam să fixez un bec în lampa din tavan.

— Stai, dragă, nu așa! strigă Fanache! Nu procedezi bine! Lasă-mă pe mine!

Și n-așteaptă consimțămîntul meu, mă împinge de pe scaun (că eram urcat, ca să pot ajunge la lampă), și se suie el.

— Așa! E grea a dracului, lampa asta! Tu ține bine scaunul!

— Îl țiu bine, Fanache, nici o grijă!

Nu știu ce-a sucit, ce-a învîrtit acolo că — trosc! — mă pomenesc cu lampa în cap. O durere cumplită m-a făcut să mă întind pe canapea.

Lampa s-a făcut zob.

— De ce nu m-ai lăsat pe mine să pun becul? — d-abia putui articula. (Mi se făcuseră două cucuie în frunte). Și de astă dată, cu disperare în glas:

— Fanache, lasă-te de binefaceri, Fanache!

— Ce-ai găsit acolo?
— Angajamentele dumneavoastră!

Desen de GH. CHIRIAC

— Costele, mai aștept mult buchetul ăla de mireasă?

PARA-FRAZA

De la aeronavă la lingură
Nici o sculă nu se face singură,
Atît constructorul cît și lingurarul
Își valorifică harul
Socotind, retopind,
Cintînd sau din cînd în cînd
Înjurînd
Atunci cînd nu prea iese
Îngemănarea de piese
Sau cînd în chip nefiresc
Nu se potrivesc
Scobitura
Cu sorbitura.
Doamne, cite ciocane peste mină
N-au nimerit răutăcioase pînă
Să vină biruitoare clipa
Cînd să strălucească aripa
Cu irizări argintii și albastre
A zburătoarei svelte printre astre!
Numai tu aștepți secunda de grație
Pe care-o numești inspirație
Cînd ai vrea ca ideile
Să-și lase pieile
Ca broaștele din basmele populare
Transformîndu-se-n zine fermecătoare,
Și care să se-așeze de la sine
Suave, calde și diamantine
În lut, pe partituri sau pe hîrtie
Ca statui, simfonii sau poezie
Iar tu să le zimbești senin, ai vrea
Făcînd efortul doar de-a le semna,
Apoi, trîntit în răcoarea livezii
Să parafrazezi pe Argezi:
„Și cînd totul va fi gata
Să vină la el și... plata“.

MIRCEA PAVELESCU

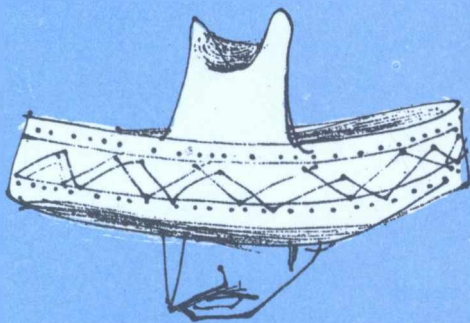
TUDOR MUȘATESCU

Din „Dicționarul

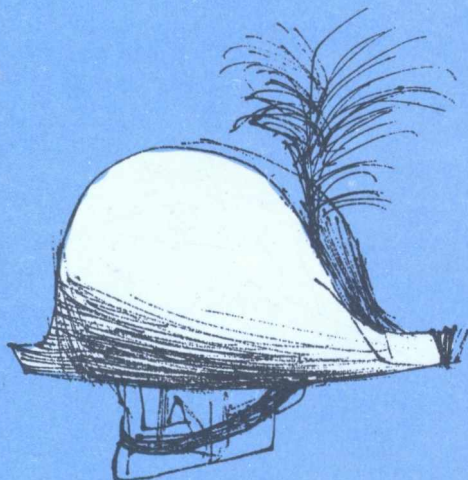
LIMBII ROMÎNE“

L — Șut, în litere.
LAPTE — Islaz la ciubăr.
LAMPĂ — California fluturilor
căutători de aur.
LIANĂ — Una care nu se des-
curcă niciodată în viață.
LACONIC — Persoană care vor-
bește cu rabat.
LACRIMĂ — Doina ochilor.
LABIRINT — Intrarea, gratis; ie-
șirea, pe răspunderea clientului.
LAPOVIȚĂ — Zăpadă care a luat
apă la galoși.
LAC — Vopsea în mare ținută.
LĂCUSTĂ — Persoană care nu
trebuie invitată la masă.
LACHERDĂ — Pește care tră-
iește în ocne de sare.
LACHEU — Rang ocupat la curți-
le regale, după depunerea jură-
mîntului de ministru.
LACĂT — Aparat pentru gurile
care se simt cu belciugul de nas.
LAMPION — Lumină căutată cu
luminarea.
LALEA — Pahar cu picior pentru
băut șampanie de lună.
LACOM — Unul care, cînd mă-
nîncă, face firimituri și pe dină-
untru.
LANCE — Frigare visată de ea
însăși.

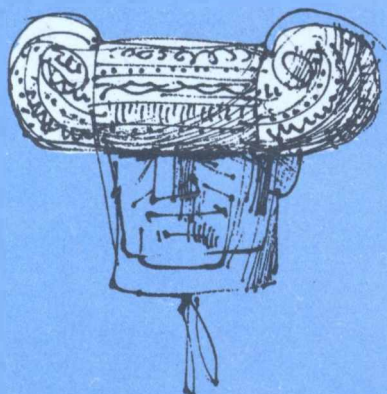
LANGUSTĂ — Rac cu manichiu-
ră la clești.
LEBĂDĂ — Trîremă de fulgi.
Atîta git, pentru un singur cintec.
LIMBĂ — Se vorbește, se mă-
nîncă și țî-o taie popa. Poate fi
de pămînt, de pantof și de bou.
Este lată, ascuțită și înțepată.
Mai poate fi dulce sau rea. Și mai
poate fi și de femeie.
LOUIS QUINZE (Luichenz) —
Cizmar francez care a inventat
tocurile cu același nume. Plus
niște scaune.
LUNĂ — Timp de duzină.
LUNĂ (PLINĂ) — Daireaua ce-
rului cu clopoței de stele.
LUSTRU — Duminica ghetelor.
LĂUZĂ — Femeie mai ușoară cu
nouă luni.
LĂUTAR — Muzicant care cîntă
la și după ureche.
LEAC — Medicament cu cioareci.
LENE — Efortul de a nu face ni-
ciunul.
LICURICI — Lămpile de buzunar
ale florilor de noapte.
LELIȚĂ — Difuzor cu mîinile în
șolduri.
LIMONADĂ — Apă care te ia cu
vorba dulce.
LIRĂ — Instrument muzical care
face parale.

Se poartă în Mexic

Se poartă în Italia

Se poartă în Spania

Se poartă... pretutindeni!

Desen de CIK DAMADIAN

Mîncăii

de SADI RUDEANU

Cartofi. Asta e toamna: septembrie, octombrie, noiembrie, cartofi. După cartofi urmează ceapa. Pe urmă varza. Și după aia, totul. Se cară cu căruțele, cu getax-uri, cu cărucioare, cu tot ce merge pe roate sau pe picioare. Sintem în București 1 200 000 de mîncăii care, la prima burniță deschidem larg ușile cămărilor și spunem împăcați: „Bine că e cămara plină, că uite, a și dat gerul!” Gerul e un fel de apă de ploaie caldă care trece, dar mîncăii au nevoie de o scuză pentru pofta lor de mâncare. Și se inghite în Bucureștiul ăsta ceva de speriat. Mai întii mîncăii dau de must. Must și pastramă. Îi vezi cu miile în mustării, unde respectă tradiția pînă pleacă acasă tobă de folclor. Ei susțin că mustul produce vitamine care te întăresc pentru iarnă. N-au nevoie de vitamina C. Acum toamna se pregătesc de iarnă cu vitamina M.-must și vitamina P.-pastramă.

Eram într-o seară la restaurantul „Grădinița”. Pe la miezul nopții se terminase mustul. Puteai să-i vezi ce amăriți erau. Băuseră vagoane de must și acum se mirau că s-a terminat! Făceau scandal că „restaurantul nu-i bine aprovizionat!” Unul mai treaz, care nu turnase în el decît un sfert de vie a spus: „Mă, fraților, ce-s de vină oamenii? Au avut un tren de must și l-ați bătut! Nici n-au loc pentru mai mult!” „Dar noi avem loc!” au strigat bucureștenii. Pînă la urmă și-au dat întîlnire pentru seara următoare și s-au dus să se culce.

În plus sint acum tot felul de magazine alimentare cu autoservire, fără autoservire, cu brînză, cu carne, cu lapte bătut, cu șpriț, cu bere, magazine de prezentare, magazine de recomandare, magazine model, restaurante, expresuri, cu stat pe scaun, cu stat în picioare, unde totul se mîncă, din orice poziție și în orice cantități. Și, în plus, toți 1 200 000 sint specialiști. Fiecare știe unde sint cei mai buni mici, unde are cea mai bună brînză și unde se găsesc cele mai grozave pa-teuri. Intră, devorează și spun: „Ne pregătim de iarnă”. Și iarna se pregătesc de primăvară. Și primăvara se pregătesc de vară. Și uite așa se pregătesc tot anul și pe urmă se miră că li s-a urcat tensiunea. Și știți ce leac au ei contra tensiunii? Must. „Bei o cană, două de must și uiți și de tensiune și de spondiloză și de toate. Și cînd se termină, știu ei un vin de 11,50 lei plus sticla, care e mai bun ca orice policlinică. Îți recomandă un tratament cu asta „și dacă mai ai dumneata ceva, să-mi spui mie cuțu”. Prin noiembrie

au altă plească: a venit guturaiul. Cum te pregătești de iarnă contra guturaiului și a răcelii? Țuca. Țuca fiartă, cu piper. Cîci dezinfectează. Și se dezinfectează oamenii! Poți să le spui ceva? E tratament! Dacă nu-ți place țuca, e bun și romul. Sau drojdia. Sau spuma de drojdie. Și moare gripa la ușă.

În sfîrșit mi-am făcut și eu inventarul: am cartofi, ceapă, fasole, usturoi, conserve, murături, gogoșari și varză. Deci, sint pre-

gătit pentru iarnă. Cu toate că am o colită asasină și din articolele de mai sus nu am vîdit nici unul. Dar m-a sfătuit un prieten, că cîcă a aflat și el de undeva: să încerc un tratament invers. Adică să mînc tot ce n-am voie. „Că e logic, zice. Tu nu vezi? Iei să zicem un medicament care-ți face bine, dar dacă-l iei des, în cele din urmă își pierde efectul. De ce n-ar fi chestia asta valabilă și viceversa? Mînci sarmale care-ți fac rău, dar dacă le mînci des, se obișnuiește organismul și-și pierde efectul! Și pe urmă zice, ce riști? Dacă e bun tratamentul ăla, trece colita, dacă nu e bun rămii cu ea, dar barem rămii mîncat!” Si mîncinc.

P O V

Arca lui Noe naviga pe ape înfrîmîntate de furtună. Pe puntea de comandă bătrînul timonier mormăia nemulțumit, trăgînd din cînd în cînd o dușcă din mustul ale cărui virtuți tocmai le descoperise:

— Ghinionul meu că trebuie să mă orientez înainte de a se fi inventat busola!

În cabina de lux numărul 4, soția vizonului suferea cumplit din pricina răului de mare. La clasa I pasărea paradisiului îl cîcălea cumplit pe păsăroiul paradisiului. Dar jos de tot, în dormitoare comune ale clasei „turist”, domnea o hărmălaie veselă. Broțacelul meteorolog era luat peste picior: cu exact o zi înainte de începutul torențialelor averse, anunțase vreme frumoasă și seacătoasă. La un moment dat, exasperat de ironiile celorlalți, broțacelul exclamă:

— Dar cine ar fi putut prevedea asemenea calamitate?

— Eu! răspunse motanul.

Se făcu tăcere. Ceilalți îl priviră, uimiți și neîncrezători.

— Mi se pare că te cam lauzi, spuse șoricelul, care, în aceste împrejurări deosebite, căpătase și el un curaj deosebit.

M-aș bucura și eu

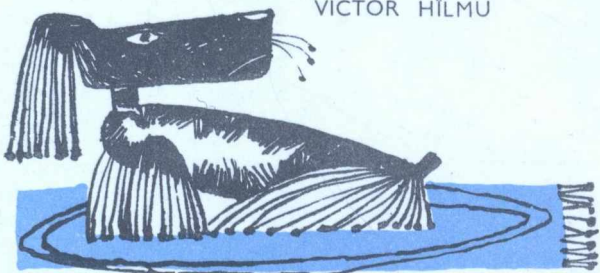
Un cățeluș cu coada scurt tăiată,
Participa la un concurs, odată,
Și, dintre ceilalți concurenți ai săi,
Leși al nostru premiantu-ntii.
Dar cum și la canine, din născare,
Invidia e tot atât de mare
Ca-ntre bipezi, ceilalți făcură cerc,
Priviră cu dispreț cățelul berc,
Apoi se amuzară între ei,
Cum se obișnuște-ntre căței.

Și-n timp ce alții, premianți și ei,
Premiantul doi și premiantul trei,
Se gudurau pe lângă-nsoțitor,
Al nostru sta tăcut și gânditor.

— De ce ești trist? stăpîna îl întrebă.
Ești doar cățel de lux, n-ai nici o treabă,
Măninci tot ce-l mai fin, nu faci nimica
Și dormi în pat, alături de „mămica”.
Pe străzi, cînd trecem, chipeși, amîndoi,
Întoarce lumea capul după noi
Și juriul, azi, făr-a sta-n dilemă,
Ți-a decernat distincția supremă.

— Stăpîna, îi răspuse cățelușul,
E drept că-mi e nespuse de bun culcușul;
Îmi dau prea bine seama că-s iubit,
Că sînt cățelul cel mai fericit
Și că-ntrecui pe toți ce concureau...
M-aș bucura dar... n-am din ce să dau...

VICTOR HILMU

Unele întreprinderi de construcții, după terminarea lucrărilor, neglijează ridicarea materialelor și molozului.

Desen de H. LERU

— Mi-au spus că apartamentul e la parter.
— Și cînd colo ia te uită cît avem de urcat!

E S T E B I B L I C Ă

de NICOLAE MINEI

Motanul îi aruncă o căutătură crincenă. Dacă n-ar fi fost obsesia asta a lui tata Noe, cu păstrarea cîte unei perechi din fiecare spiță, ce l-ar mai fi ronțăit pe rozător!

— Eu nu mă laud niciodată, rousu el disprețuitor. Dar l-am cunoscut pe Sile.

— Care Sile? întrebă ceilalți, crezînd că e vorba de un animal uitat pe pămîntul năpădit de ape.

— Sile, preciză motanul. O cunoștință de-a mea. El a deschis zăgazurile cerului.

Intrigați, tovarășii de călătorie ai motanului îi cerură amănunte. Și iată ce aflară.

La prima vedere, Sile nu se deosebea cu nimic de semenii lui. Era mijlociu de statură, cu o înfățișare banală și cu un glas liniștit. Pe scurt, un om ca toți oamenii. Dar pentru cine-l cunoștea din intimitate, ca motanul, Sile avea o trăsătură caracteristică, sintetizată într-o deviză care revenea foarte des:

— După mine, potopul!

Motanul își amintea foarte exact intia dată cînd îl auzise pronunțînd această formulă magică. Era imediat după ce Sile căpătase o locuință nouă. În săptămîna care se scurse de cînd avu reparația în mină și pînă la mutare,

Sile, care înainte fusese extrem de pedant în ceea ce privește curățenia în casă (motanul învățase asta pe propria lui spinare), își schimbă brusc atitudinea. Scrumbierele rămăzera neatinsse și toate mucurile de țigară fură stinse de-a dreptul pe parchet. Silecă, tînărul lui fiu în vîrstă de doi ani, care vădea precoce și puternice inclinații spre pictură, fu încurajat să lucreze fresce murale. Astfel încît toți pereții se acoperiră, pînă la înălțimea unde ajungea mîna lui, de desene reprezentînd case prin hornurile cărora ieșeau spirale de fum, pisoi cu urechi neverosimil de lungi și cozi neverosimil de stufoase, oameni cu capete rotunde și trupuri liniare —și așa mai departe.

Într-un rînd, soția lui Sile întrebă cu timiditate:

— Ce-or să spună cei care vin după noi?

Sile răspuse fără nici o ezitare:

— Ce-mi pasă? După mine, potopul!

Altă dată, Sile plecă într-o deplasare. Motanul rămase bineînțeles acasă, așa că nu mai fu martor ocular la cele întimplate. În schimb, din cele povestite la înapoiere, el află că, la hotelul unde locuise, Sile:

1) își lustruise pantofii (negri) cu draperia de pluș (roșu);

2) își ștersese lama de ras cu prosopul, provocîndu-i acestuia din urmă o tăietură de cinci centimetri;

3) infundase chiuveta cu hîrțile în care fusese ambalate cele șaisprezece caramelle consumate în ultima zi de ședere;

4) încercase să deschidă o cutie de conserve, folosînd în acest scop agățătoarea unui umăr de haine și reușind s-o rupă (agățătoarea, nu cutia).

Văzîndu-și familia alarmată, Sile o liniști:

— Ce-mi pasă? Pe-acolo tot nu mai dau eu, cît oi fi și oi mai trăi. Să se descurce ăia cum știu. După mine, potopul!

O carte luată cu împrumut de la bibliotecă și citită de preferință în orele de masă fu pătată la pagina 11 cu bulion, la pagina 36 cu untdelemn, la pagina 88 cu supă și la postfață cu smîntînă. Cînd vărsă și peste copertă zațul de cafea, Sile rămase calm, filozofînd:

— Ce-mi pasă? A doua oară n-o mai citesc eu. După mine, potopul!

Deviza revenea tot mai frecvent. Cînd puse plasa cu roșii

strîvite, prea coapte, pe bancheta troleibuzului, lăsînd acolo o diră umedă și roșietică:

— După mine, potopul!

Cînd își făcu rînduială prin buzunare, aruncînd contramărcile de cinema acumulate în ultimele șase luni, pe brazda cu flori a unui parc:

— După mine, potopul!

Cînd sparse geamul de la cabina unui telefon public, jonglînd cu umbrela în timp ce vorbea:

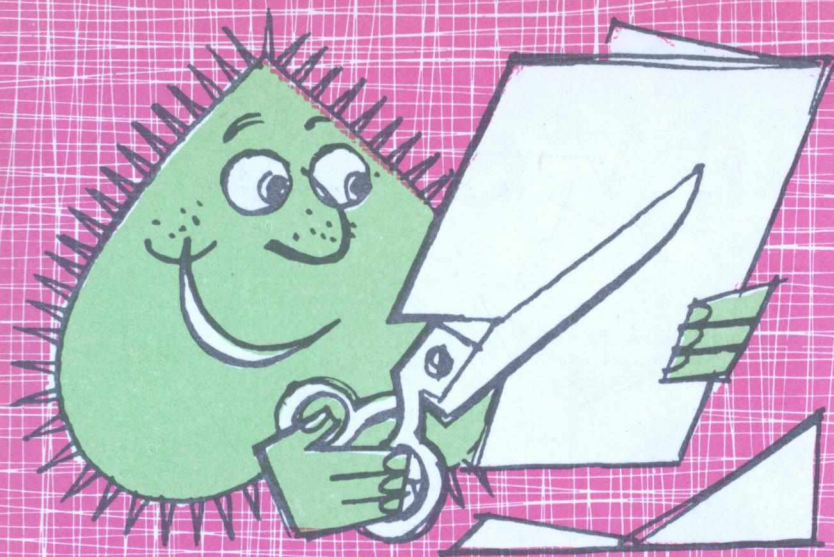
— După mine, potopul!

...Motanul oftă și conchise:

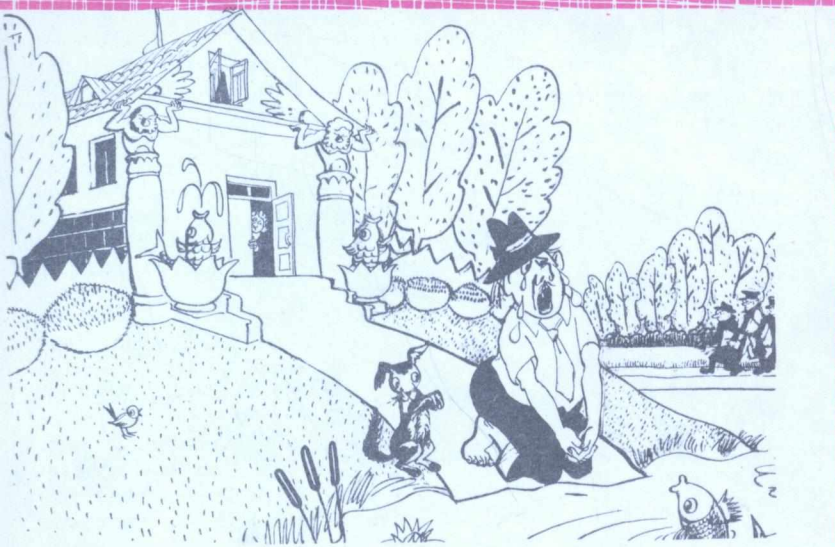
— Așa că potopul nu putea să nu vină!

Celelalte animale oftară și ele și fură de acord cu el. Șoricelul cel impertinent își ceru scuze: motanul avea dreptate.

Aci se termină povestea noastră biblică. Ajungînd la capătul ei, încercăm cu toții un sentiment de ușurare. Asemenea lucruri s-au putut întimpla în vremuri foarte, foarte îndepărtate. Acum riscul unui potop este inexistent. Căci unde se mai pomenește un om ca Sile?

UMOR

— Peștișorule de aur, transformă-mi palatul într-o copăie spartă, măcar pentru o jumătate de oră, cât stă comisia de control!

Din „Krokodil“ — U.R.S.S.

— Socoteala separată, vă rog!

Din „Vie Nuov“

— Tîrnăcopul e defect!
Mi-a făcut bătături!

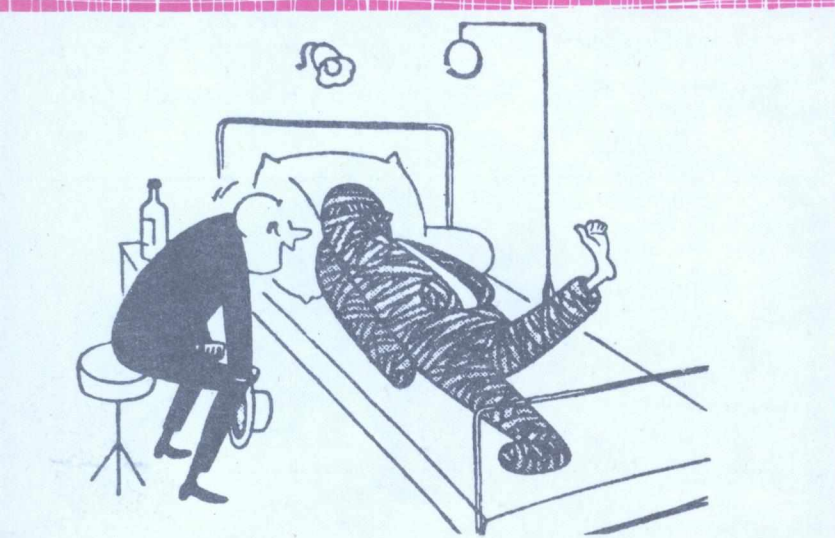
Din „Stîrșel“ — R. P. Bulgaria

— Scrieți!
tra incendiilo

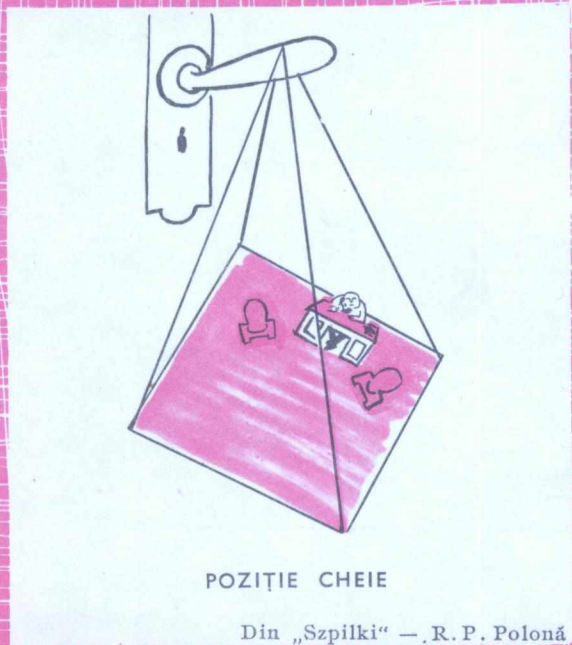
Din „Roháč“

CU FO

— Hei, bătrîne, arăți minunat!

Din „Quik“ — Anglia

POZIȚIE CHEIE

Din „Szpilki“ — R. P. Polonă

EVOCĂRI

(continuare din pag. 3)

— Numai de n-ar strănuta ca ieri.

Din „Pourquoi pas“ — Franța

*S-a aprins Sodoma, arde!
Arde Memphis și Gomora
Toate ard în semiton.
Urlă ciinele la lună
Și s-aude-n Babilon
Ciinele, ciinele!*

Dintre parodiile după Minulescu, poet pe care, în fond, l-am admirat totdeauna pentru îndrăzneala, originalitatea lui, pentru sunetul și preocupările noi pe care le-a adus în literatura noastră, a făcut mare vilvă

*Condei,
Hirtie,
Nisip de Gange,
Și-neă un chil,
Să-ți amintești c-aveai o minte
În zile cînd erai copil.*

*Și astfel, stînd
Ca o piaiță
Pictată-n geam de panoramă,
Să scrii trăznitele poeme
Ce zbor din gînduri fără mamă
Și într-un cîntec,
Cel din urmă,
Stringîndu-ți versurile tale
Să-nchizi în strofe șapte sute
Romanța celor trei sarmale!*

ROMANȚA CELOR TREI SARMALE

*În șapte sute, șapt's'șapte
De mustării din București,
În șapte sute șapt's'șapte
De mustării, ai să găsești
Sarmale verzi,
Chiftele blonde,
Cîrnați cu must și mititei
Dar ori de cite ori umbla-vei
Din Dealul Spirei pînă-n Tei,
N-ai să auzi
Din drîng,
Din cobze,
Din mandoline
Și țambale,
Decît romanțe, fără vorbe,
Romanța celor trei sarmale!*

*Cînd fumul domurilor
Fumul,
Ce din grătar și clește saltă
Picta-va glasuri violete
Deasupra papurei de baltă,
Cînd fumul va urzi povestea
Vre-unui templu ninivan
Și, aturînd,
Va scri pe boltă
Verseturi albe din Coran,
Tu să comanzi un chil
Și o fleică,
Aduse-n talere de-argint
Și-n cînstea lor,
În cînstea*

*Amantelor ce mint,
Să dai pe gît clondîrul palid
Întreaga fleică s-o mîncîci
Să-ngîni romanțe fără vorbe
Ca-n vremea cînd umblai pe brînci
Și-apoi să ceri*

Cu nici o încercare originală n-am avut atîta succes cum am avut cu această parodie. Scrisesem o grămadă de poezii, pasă-mi-te serioase, pîn-atunci, dar nu le băgase nimeni în seamă. Îndată însă ce am publicat în „Belgia orientului“, sub un pseudonim stupid, această prozaică romanță, scrisă pe la 2-3 noaptea, între două corecturi ale ziarului „Dimineața“, onor public cititor începu să afle de mine.

Mihail Dragomirescu mă felicită de cite ori mă întîlnea, spunînd că „Romanța celor trei sarmale“ nu este o simplă parodie, ci o sinteză a criticelor ce se pot aduce artei mult talentatului poet.

De la Berlin, Caragiale scria secretarului de redacție al „Adevărului“ să-i trimeată două exemplare din „Belgia orientului“ cu pricina, să-i comunice numele adevărat al autorului. În acea scrisoare, Caragiale vorbea și de broșura pe care o pregătea: „1907“.

Nu știu dacă „Romanța celor trei sarmale“ a stricat gloriei lui Minulescu sau i-a mărit popularitatea.

Au trecut aproape șase decenii de atunci. Posteritatea, care schimbă, în sfîrșit, pe fiecare în el însuși, a recunoscut meritele de inovator ale lui Ion Minulescu și i-a dat locul ce i se cuvine.

Paza con-

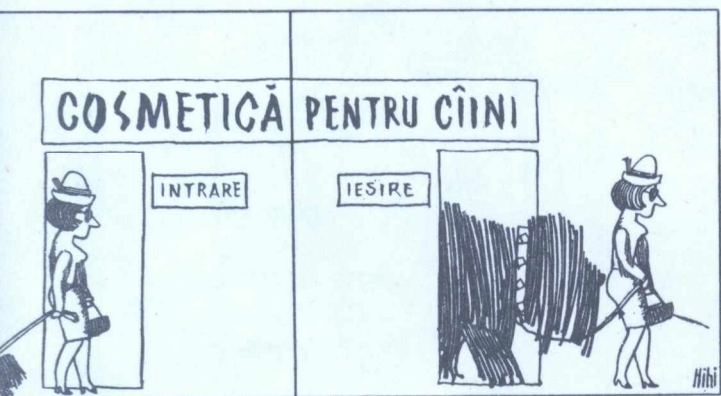
. Cehoslovacă

FĂRĂ CUVINTE

Din „Jez“ — R. S. F. Iugoslavia

REFECA

TAPAT

Din „Ludas Matyi“ — R. P. Ungară

— Dă-mi drumu'! Ăsta-i fotbal... Nu strip-tease!

Desen de V. TIMOC

Desen de M. IORDA

— Adevărată pri-
vighetoare!
— Atunci e spe-
rantă că va zbura,
nu?

face iezi. Deci pro-
fesia ei este să facă
zid, pardon, iezi.

Dumitrașcu: N-ai
dreptate. Și fotbalistii
fac zid și totuși nu-s
zidari, iar zidarii, cu
toate că fac zid, nu-s
fotbaliști.

Balaș: Atunci, tot
filozofic vorbind, re-
zultă limpede că orica-
re capră care e stearpă
și deci nu face iezi,
nu e capră. Dar capra
care, în sens filozofic
nu e capră, și totuși mușcă din
varză ca și capra văzută de Radu,
de fapt ce e?

Eu: Oameni buni, să revenim
la oile noastre...

Radu: Ascultă, tovarășe, dacă
mai bagi și oi în discuția asta și
așa destul de filozofică, atunci
filozofic vorbind, nici dracu n-o
mai scoate la capăt. Ajunge o ca-
pră la cinci capete! Zău!

Eu: Dar nu despre capră e
vorba... Am vrut să precizez că
omul trebuie să-și iubească pro-
fesia...

Radu: Și capra ce să facă?

Eu: Să pască!... Iar dumnea-
voastră să-mi spuneți de ce nu
vă iubiți profesia.

Radu: În ce sens filozofic spui
asta?

Eu: În sensul că indicele de uti-
lizare a mașinilor în funcție la
unitatea dv. este de numai 92,6
la sută în timp ce la unitatea B,
de lângă gară, el este mai mare,
deși utilajul de acolo nu este nou,
ca al dv. Îmi puteți explica de ce?

Balaș: Cu plăcere... Uite, tova-
rășe, cum vine treaba asta: în
sens filozofic vorbind, noi nu sim-
tem fotbaliști și ca atare ce con-
tează 92,6 la sută pe lângă o capră?

Eu: Nu înțeleg ce vrei să spui
dumneata?

Balaș: Sincer vorbind, nici eu
nu știu. Dar dacă aș ști, pe cuvîn-
tul meu că ți-aș spune...

Eu: Poate știi de ce volumul de
ore afectate reparațiilor acciden-
tale la mașini a crescut de la

38764 cite erau în trim. I la 41 090
în trim. II?

Balaș: Radule, ești maistrul de
întreținere. Fă-ți datoria și între-
ține-l tu pe tovarășul cu o expli-
cație că eu dau fuga să cumpăr
un piramidon. Mă doare capra,
pardon, vreau să zic capul..

Radu: Mai bine dau eu fuga că,
la urma urmei, am și eu cap!
Matei: vezi tu în ce sens filozofic
bate tovarășul capra...

Matei: De ce-o bați, tovarășe?
Ce, ea nu e om?

Eu: Cine?

Matei: Oricine! Și chiar dacă
nu e, pe noi de ce ne bați la cap?

Eu: Pentru că reglați în mod
necorespunzător mașinile, din cau-
za asta se defectează des.

Matei: Dar tot idem facem și
reparațiile. Adică des.

Eu: Des și de mîntuială. Si-
tuația asta trebuie să fie remediată.

Tănase: Trebuie, tovarășe, tre-
buie... să plec.

Radu: Unde pleci, Tănase?

Tănase: Cu capra la păscut.
I s-a făcut foame. N-o auzi? Plîn-
ge...

Ceialți: Dacă plînge, mergem
și noi că vorba aia, una e capra
și alta răspunderea!

...În felul acesta mi-am imaginat
discuția cu cei cinci din Găvana.
Îmi imaginez însă că situația n-o
s-o remedieze... capra. Că atunci,
în sens filozofic vorbind, asta ar
fi prea de oaie!

VASILE RĂDULESCU

CAPRA

în sens filozofic

Mi-aduc aminte că mai acum o
lună, pe cînd udam florile din
ghivece, am avut o discuție cu
Semiramida. Chiar cu Semira-
mida, regina care a inventat gră-
dinile suspendate. Cu ea. Zău!
Era ora șapte și zece cînd Semi-
ramida, oftînd din adîncul piep-
tului, m-a privit gales și mi-a
spus:

— Ce păcat că nu te-am cunos-
cut pe cînd eram în viață!

— De ce? întreb eu, roșind de
plăcere... Mă plăci și ai vrut să
te căsătorești cu mine?

— Nu, cretinule, mi-a zis ea
dulce. Te-aș fi pus să-mi uzi gră-
dinile, că văd că te pricepi!

De la discuția asta imaginară
am rămas cu obiceiul de a-mi ima-
gina discuții cu oricine vreau.
Așa se explică de ce acum îmi
imaginez că vorbesc cu maestrul
Radu Gheorghe și Balaș Valentin,
precum și cu ajutorii de maștrii
Matei Aurică, Tănase Gheorghe
și Dumitrașcu Mirea, toți cinci
de la Întreprinderea Textilă Pi-
tești, unitatea A-Găvana. Iată cam
ce am de discutat cu dînșii.

Eu: Tovarăși, aș vrea să avem
o discuție filozofică pe tema:
„om, profesie, frumos“. De acord?

Ei: (în cor): Deh!

Eu: Perfect... Să vedem deci, ce
este omul? Omul este o ființă
care iubește frumosul. Frumosul,
în concepția omului înseamnă iu-
birea de profesia pe care și-a ales-o.

Radu: Just! Cine nu iubește,
nu e! De exemplu, capra. Ea nu
este om pentru că în loc să iu-
bească frumosul, îl distruge, așa
cum am văzut eu o capră făcînd,
la țară, cînd a mușcat dintr-o

varză, legumă cu același nume afla-
tă în grădina unui sătean al că-
rui nume îmi scapă.

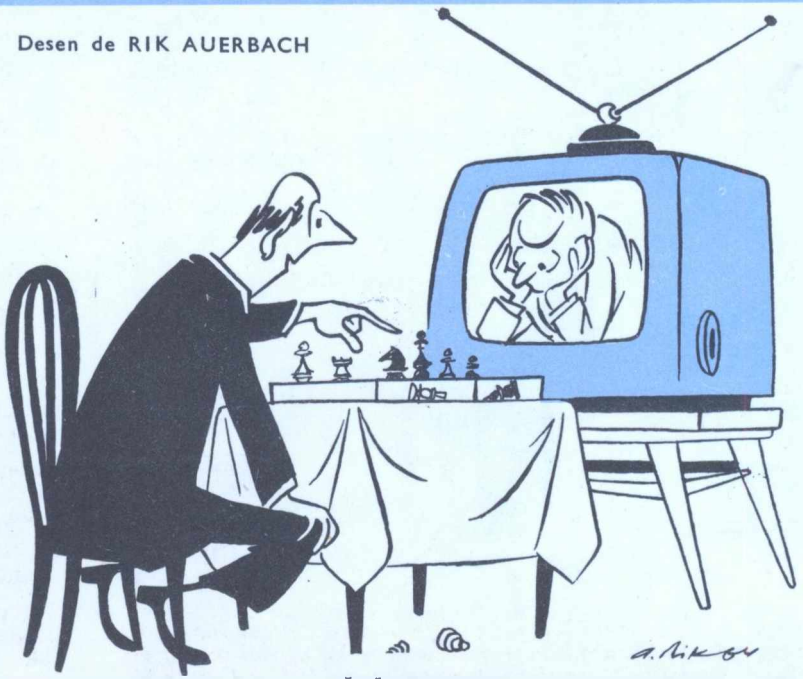
Balaș: Radule, îmi permit să-ți
atrag atenția că și omul mănîncă
varză și totuși nu e capră.

Radu: Nene Balaș, să n-o luăm
chiar așa motamol! În sens filo-
zofic eu prin capră înțeleg un ani-
mal care nu înțelege frumusețea
unei verze ca element al frumo-
sului filozofic dintr-o grădină de
legume.

Matei: Un mo-
ment, vă rog...
Filozofic vorbind,
în exemplul cu
capra găsec o
fisură adîncă în
sensul că animalul
capră n-are pro-
fesie. De aici re-
zultă că această
ființă nu poate fi
dată ca exemplu
negativ, insinuan-
d că mănîncă fru-
mosul unei gră-
dini de zarzavat,
adică varza, din
moment ce ea,
capra, nici nu are
profesie, adică
frumos, ca să-l
muște, deci să nu-l
iubească.

Tănase: Ba are!
Are pentru că,
așa după cum zi-
darii sînt zidari
pentru că fac zid,
tot așa și capra
e capră pentru că

Desen de RIK AUERBACH

FĂRĂ CUVINTE

SCIMB DE TELEGRAME

G.A.C. PUTINEIU CĂTRE BAZA NR.1*)

Comandat una greblă mecanică, stop. Primit șapte greble mecanice. Pentru ce?

PUTINEIU

BAZA CĂTRE PUTINEIU

Cum pentru ce? Pentru greblat. Vorbă proverb: mai bine stop întrecă decât stop n-ajungă.

BAZA

PUTINEIU CĂTRE BAZĂ

Noi comandat una nu șapte. Vorbă film: șapte mirese pentru stop șapte frați. Dar noi nu profil mirese noi profil șeptel stop profil agricultură. Nu nevoie șapte greble pentru șapte frați. Nevoie una greblă pentru una bucată, frate. Stop răspundeți ce facem cu restul.

PUTINEIU

BAZA CĂTRE PUTINEIU

Ce faceți cu rest frați nu privește pe noi. Sfătuiți cu părinți.

BAZA

PUTINEIU CĂTRE BAZĂ

Sfătuit cu părinții. Cu rest frați este ce face. Cu rest greble nu este ce face. Poate aparține alt G.A.C.

PUTINEIU

BAZA CĂTRE PUTINEIU

Cu rest greble, greblați mai mult, mai des. Greblați birocrație. Greblați mai puțin la cap, avem alte chestiuni rezolvăm. Stop Nu refuzați greble jigniți minister industrie construcție de mașini.

BAZA

G.A.C. GĂUJANI CĂTRE BAZA NR. 1

Comandat una greblă mecanică. Nevoie urgent.

GĂUJANI

BAZA CĂTRE GĂUJANI

N-așteptați pică greblă mălăiață în gura tov. Nătăfleală. Greblați fără greblă, idem strămoșii noștri daco-romani și totuși trăit. Împărat Macedon — Napoleon cucerit lumea fără greblă mecanică.

BAZA

GĂUJANI CĂTRE BAZĂ

Noi nu Macedon, noi greblă. Voi Bază profil aprovizionare greble, nu împărați. Noi sarcină insilozăm grâu, porumb, nu insilozăm Macedon — Napoleon — Cartagina în flăcări. Ave Cezar.

GĂUJANI

BAZA CĂTRE GĂUJANI

Chiar dacă l-ați mncat pe „m“ degeaba insinuați avem Cezar. Noi n-avem Cezar stop tov. de la aprovizionare alt nume. Cereți greblă G.A.C. Putineiu, ei primit din cauză greșeala noastră grebla voastră adresa lor pentru simplificare birocrație. Nu mai reveniți.

BAZA

GĂUJANI CĂTRE BAZĂ

Nu ne-am revenit stop Trimis om special G. A. C. Putineiu, delegație greblă, bani deplasare, diurnă, cazare, tren, găsit la Gostinu încă patru delegați greble veniți diverse Gospodării. Total stop vraște cheltuieli pentru cinci greble. Trebuie chemat șapte magnifici lichidare neglijență. După ce obținut greblă gândit la voi Ave Cezar și intonat Ave Maria.

GĂUJANI

G.A.C. TURBATU CĂTRE BAZA NR. 1 BUCUREȘTI

Comandat două incubatoare electrice, primit zece. Ce facem?

G.A.C. TURBATU

BAZA CĂTRE TURBATU

Faceți pui pui pui pui stop Pui ajunge găini, găini ajunge oală, colectivități spune mersi venituri mari.

BAZA

TURBATU CĂTRE BAZĂ

Noi sarcină, planificat producție două incubatoare. Nu avem ouă pentru zece. Mersi sugestie.

TURBATU

*) Deoarece Baza de Aprovizionare Nr. 1 București din strada Inclinată Nr. 24 a neglijat să comunice întreprinderilor de utilaj agricol ce anume forme trebuiesc întocmite la expedierea comenzilor, unele G.A.C-uri primesc pe adresele lor de la fabricile furnizoare și utilajul aparținând altor gospodării, în vreme ce acestea din urmă sînt lipsite de uneltele necesare.

Desen de PALL

— Știți, are 10 la desen...
— Dar la purtare cit are!?

Fabula pitice

de STELIAN FILIP

Păpușa

— fabulă, numai dacă vreiți —

Cu păpușa de metal
Este cazul de spital:

Ăla mic mereu scîncește
Că nu mișcă omenește

Și degeaba-i toată cazna
Că-n ce face o ia razna.

— Nu mai plînge măi nepoate
Că-are un loc de cheie-n spate.

Stringi, auzi o zbîrnîială
Și păpușa e normală!

Morala:

Bine ar fi de s-ar putea
Și cu unii tot așa!

Pantoful și blacheul

Un pantof ca mulți la fel
Se admiră singurel:

— Zău, mă minunez de mine.
Am un an, și mă țin bine!

Văd că nu-s tocit de loc
Nici la vîrf și nici la toc...

Îi răspunde un blacheu:
— Da, dar ce tocit sînt eu!

Cotelul

Toată ziua, vrei nu vrei,
Latră tare-n bătătură
Că pîrlitul de cotei
E colșos și rău de gură.

Stă de capul tău un an;
Dar azvirle-i un ciolan
Și e javra cum se cade
(... Pină-l roade!)

BAZA CĂTRE TURBATU

De ce lăsați găini tinjeală? Obligați ouă mai mult. Îndepărtați greutatea obiective, cocoș etc. Dacă găini pune nouă, vouă, ouă piedici, amenințați tăiere. Amintiți strămoșii lor, salvat oraș giște Capitoliu.

BAZA

TURBATU CĂTRE BAZĂ

Discutat găini stop degeaba. Abținere. Ele găini nu giște. Preferă cocoș nu incubator. Ce facem? Opt incubatoare plus. Poate aparțin alt G.A.C.

Răspundeți clar, nu cucurigu.

TURBATU

BAZA CĂTRE TURBATU

Facem auto stop critică. Greșit noi. Alăturăm opt adrese G.A.C., trimiteți incubatoare comandate de ele, sau stop trimite ei delegați. Sosesc, incarcă, pleacă, simplu stop. Oul lui Columb...

BAZA

CELE OPT G.A.C-URI CĂTRE BAZA NR. 1

Din cauza greșeala voi, cheltuieli și întirzieri inutile fără stop. Uite așa stop se incarcă preț de cost la Oul lui Columb. Păcat incubatoare păsări. La mintea cocoș.

OPT G.A.C-URI

P. conf. I. AVIAN

Desen de D. NEGREA

— Nae, ai promis că nu mai bei!
— ... îți promit că nu mai promit!

Mon poezii

*Când vrei să scrii poezie
Drapează-te în fantezie
Ia-ți ca pălărie luna
Și stele la gît totdeauna.*

*Cu îndrăzneală și viclesug
Prinde Ursa Mare-n belciug*

*Săgetătorului ia-i săgeata,
Vărsătorului fură-i găleata,*

*Pe Venus du-o la coafor
Pentru oaspeții din viitor.*

*Inelul lui Saturn
Să fie tezaurul tău nocturn,*

*Pe Pluton lasă-l în infern
Să creadă mai departe că-i etern,*

*Pe Jupiter ce se pretinde mare
Trimite-l repede la plimbare!*

*Și după ce Cosmosul îl vei rîndui
Gîndește-te că tot va trebui
Să te cobori cîndva și pe pămînt
Că și pe-aici destule treburi sînt.*

MARIA IANĂU

De vorbă cu UMBRĂ

DE LA TRIMISUL NOSTRU SPECIAL PE LUMEA CEALALTĂ

Dragi cititori și cititoare!

Am văzut atîtea pe lumea asta, că într-o zi am hotărît să mai ies pe teren și pe lumea cealaltă, să văd: acolo cum o fi?

La început, am vrut să iau motocicletă, dar pe urmă am renunțat, pentru că eu nu vreau să mă duc pe lumea cealaltă definitiv. De altfel, nici n-a fost amenajată încă autostrada Lumea Asta — Lumea Cealaltă. Așa că, nu mi-a rămas decît să iau viso-planul, cu care am aterizat chiar adineauri pe aeroportul celor drepti.

În primul rînd, am alergat să-mi asigur cazarea. Aici, sistemul e următorul: întîi te înscrii la hotelul central „Răposății“, de unde îți dă o repartiție. Pe mine m-a repartizat la hotelul „Veșnicia“, unde am constatat că nu sînt locuri libere. Ca om energic ce sînt, m-am dus direct la hotelul „Al șaptelea cer“, unde am dat ciubuc îngerului păzitor de la intrare și am obținut imediat o cameră fără repartiție.

Tocmai ieșeam să mă plimb puțin, cînd aud în spatele meu un glas:

— Pe mine nu mă iei în seamă?

Mă întorc și ce văd? O umbră. Întreb:

— Dumneata ești umbra tatălui lui Hamlet?

— Nu—zice — eu sînt umbra lui tata mare.

Îi spun:

— De dumneata n-am auzit, deși l-am citit din scoarță în scoarță pe Shakespeare.

— Păi — face umbra — eu nu sînt din Shakespeare. Sînt din comuna Berbești, raionul Horezu. N-ai auzit niciodată de mine?

— Nu. Nu știi cine ești.

— Dacă nu știi — continuă umbra — o să-ți spun: Eu sînt un porc. Sau, mai bine zis, am fost.

— Ei, așa!

— Exact cum îți spun. Mangalița. Stăpînul meu avea cu mine intenții mari...

— Ce intenții?

— Tot felul de intenții: și afumate, și sărate, și marinate, avea și citeva intenții în aspic. Aștepta numai să mă fac de 180 kg. Apropo, dumneata cîte kilograme ai?

Am sărit ca ars:

— Ce, ești nebun? Cu mine n-are nimeni nici o intenție.

— Știu! — zice — Dar întrebam

asa, într-o doară. Că nu-ți dau mai mult de șaptezeci de kile.

— Chiar atîtea am.

— Atîtea aveam și eu cînd m-am îmbolnăvit. Slăbeam văzînd cu ochii. Stăpînul meu a chemat numaidecît pe cineva ca să mă trateze.

— Înțeleg — zic. Medicul veterinar...

— Păi nu, zice, că în comună nu era medic veterinar! D-aia am murit!

— Și n-au adus un medic?

— Nu! L-au chemat pe Bîrdac Gheorghe.

— Cine-i ăsta?

— Unul de la noi, din comună. Lecuiește animalele oamenilor cu toate că n-are nici o calificare pentru meseria asta. Nu se pricepe,

dar lecuiește. E adevărat, eu n-am murit de mina lui, dar mă gîndesc la ceilalți porci, săracii...Că Bîrdac, ăsta, nu se pricepe deloc!

— Ei și?

— Cum, ei și?

— Și ce dacă nu se pricepe?

Eu știu pe unul care nu se pricepe să scrie umor, dar scrie.

— Aha, ești autocritic. Dar de pe urma umorului n-a murit încă nici un animal, pe cînd animalele tratate de Bîrdac ar putea să dea ortul popii. Numai că ulciorul nu merge de multe ori la apă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că s-a aflat la sfatul popular, iar cei de acolo i-au dat lui Bîrdac un bobîrnac, așa, ca să se lecuiască de a mai lecuia animalele.

Cu aceasta, documentarea mea pe lumea cealaltă a luat sfîrșit. Am luat viso-planul și m-am întors pe lumea asta.

Porcul însă a rămas pe lumea cealaltă.

VICTOR PIȚIGOI

Fel de fel toate la fel

Ghete în rate

Viața în Brazilia nu-i tocmai roză. Mai degrabă e destul de albastră. Așa se face că poți vedea într-o vitrină un anunț ca: „Vindem ghete în zece rate lunare“.

Cum vedeți, pentru o pereche de ghete, te țin datoriile zece luni. De ar ține atita și pingelele!

Au făcut-o fiartă

Majoritatea restaurantelor din Rhodesia de Sud nu sînt pentru majoritatea populației. Aceasta, pentru că majoritatea populației o constituie negrii, iar majoritatea restaurantelor o constituie cele pentru albi. În puținele restaurante pentru negri, aceștia pot lua masa, în afară de următoarele cazuri:

1. Cînd restaurantele respective sînt închise.
2. Cînd negrii respectivi sînt închiși.
3. Cînd există mincare (restaurantele pentru albi au întietate).
4. Cînd nu face descinderi poliția (restaurantele pentru negri au întietate).

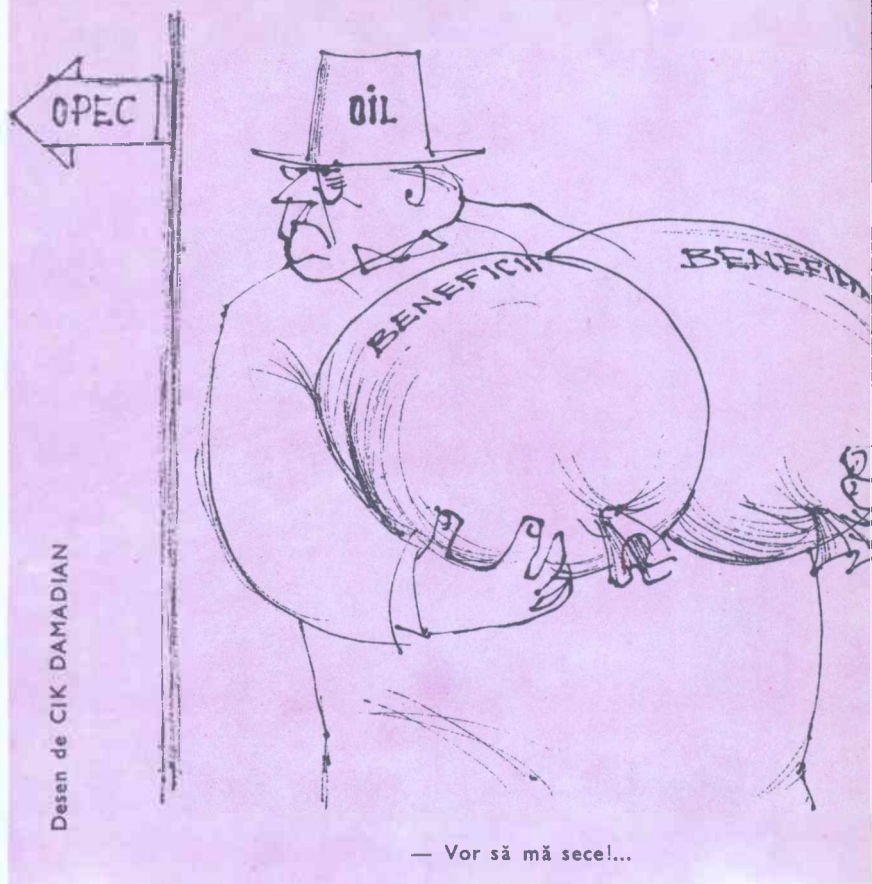
Cu alte cuvinte, negrii pot lua masa în afară de cazurile cînd vor să mînce.

Furie la pușcărie

O nouă măsură organizatorică la închisoarea Carabanchel (Spania): deținuții politici nu au acces la frizerul închisorii. Sînt condamnați să nu se mai tundă. Sînt condamnați să facă și foame, întrucît în unele zile nu primesc altă hrană decît apă chioară.

Și se potrivește perfect apa chioară, în țara unde justiția e... orbă!

Trusturile petrolifere n-au dat curs cererii O.P.E.C. (organizația țării occidentale exportatoare de petrol) de a spori redevențele cu circa 11% pe bar

Din ciclul „De pomină“

D I N E C U A D O R

În statul Ecuador, 600 000 persoane nu se pot plînge că n-ar beneficia de libertate: locuiesc sub... cerul liber!

Avantajele locuitului sub cerul liber sînt multiple. Mai, întii, nu riști să te dea proprietarul afară din casă. N-ai de-aface nici cu proprietarul, nici cu casa. Numai cu afară. Apoi, nu te arde la buzunar scumpetea chiriilor. Nimeni nu poate să te penalizeze că n-ai plătit la timp lumina, apa sau întreținerea blocului. Într-un cuvînt,

ești peste tot ca la tine acasă. Nu-mai acasă nu ești nicăieri.

Șase sute de mii de persoane: cam cît populația unui oraș mare. Închipuți-vă, un oraș cu populație, dar fără... oraș. Unii și-au găsit locuința sub un pom, alții într-o grotă. Cam ca în strămoșeasca vreme de la începutul cuaternarului. Cu deosebirea esențială că nu mai există nici un pericol din partea dinozaurului sau a brutozaurului.

Există pericol numai din partea

latifundiarului, care în Ecuador, așa cum se zice, are pîinea și cuțitul. Populația agricolă de pe plantații are de ales între două variante: ori să șomeze și să moară de foame, ori să lucreze la latifundiar și tot să moară de foame.

De ce, așa?

Iată de ce: pentru că salariul unui muncitor agricol nu-i tocmai mare. Ba-i tocmai mic: salariul zilnic se „ridică“ la contravaloarea a... 3 ziare. Cine nu-i mulțumit n-are decît să stea acasă.

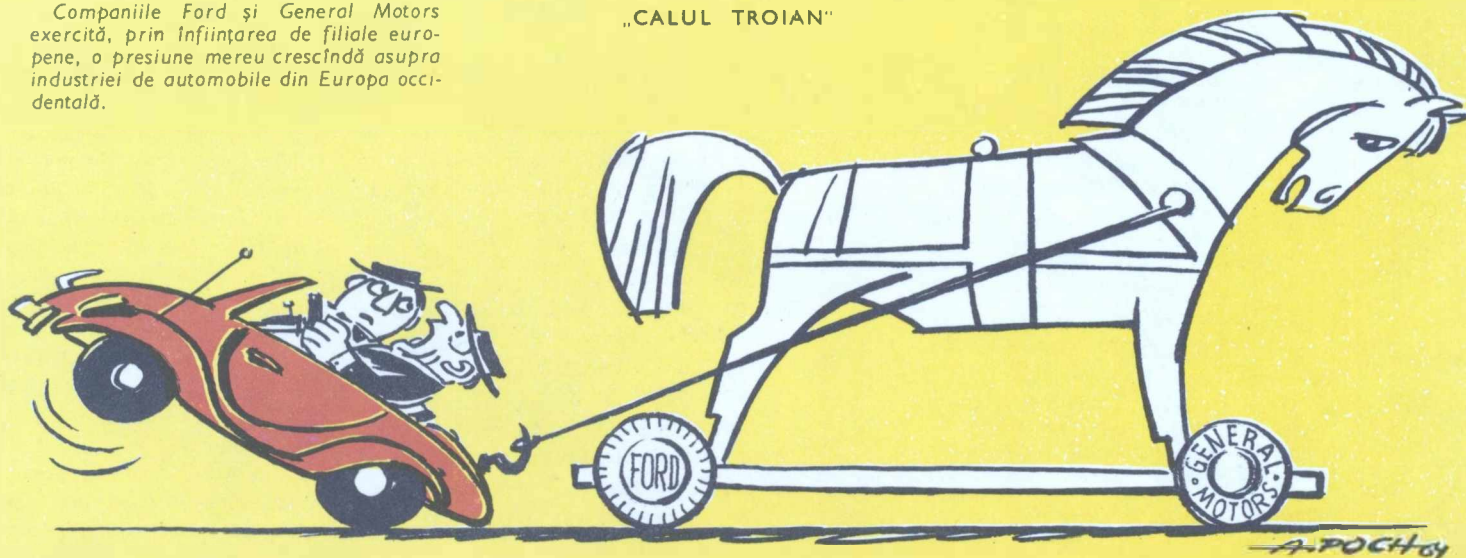
Și probabil că în Ecuador sînt foarte mulți nemulțumiți, pentru că foarte mulți stau acasă: în țară există 500 000 șomeri. După părerea presei guvernamentale, aceștia se împart în două mari categorii (bine zis, mari): șomerii care nu au de lucru și șomerii care nu vor să aibă de lucru. Asta vine, ca și cum ar spune că flămînzii din țară se împart în două categorii: flămînzii care sînt flămînzi pentru că le e foame și flămînzii care sînt flămînzi pentru că de fapt sînt sătui.

Se poate și asta: flămînzii sînt sătui... de asemenea explicații.

P. V.

Comaniile Ford și General Motors exercită, prin înființarea de filiale europene, o presiune mereu crescîndă asupra industriei de automobile din Europa occidentală.

„CALUL TROIAN“

Desen de A. POCH

— De ce nu merge? Doar are zeci de cai putere.
— Da, dar e unul care trage înapoi!

— Sic! Al meu e cu tranzistori!...

Repere, desene și fișe

La uzina de mașini agricole „Semănătoarea“ din București se fabrică mașini agricole.

Ca să se fabrice o mașină, trebuie să se execute mai întâi piesele, mari și mici, care o compun. (Aceste piese se numesc, în limbaj tehnic, repere).

Și ca să se execute aceste repere, trebuie să se întocmească mai întâi niște documente în care se indică anumite date. Aceste documente se numesc „desene“ și „fișe tehnologice“. Desenele le face serviciul „constructor-șef“, iar fișele serviciul „tehnolog-șef“. (Desenele și fișele merg apoi în sectoarele de producție, pentru executarea reperelor). Datele din desene și din fișe trebuie să concorde. Dacă nu concordă datele, nu pot fi executate reperele. Sau sînt executate greșit, și cînd sînt fie asamblate, nu se potrivesc. Și trebuie atunci să fie refăcute (recte: remaniate) sau să se execute, din nou, altele.

Pînă aici, totul e în regulă. De aici încolo nu mai e.

Fiindcă, uneori, cele două servicii „conlucrează“ așa:

Pentru reperul 054.802, fișa tehnologică prevede diametrul 28,5 milimetri, iar desenul de execuție prevede diametrul 29,0,140 milimetri.

Poftim de lucrează reperul! Ce diametru îi faci? (Că nu-i poți face două diametre!) Este, prin urmare, una din cifre, greșită! Dar unde e greșeala? în desen? în fișă? Dacă e în desen, ăla nu mai e desen: e caricatură! Dacă e în fișa tehnologică, aia nu mai e fișă tehnologică: e fișă de bibliotecă, e fișă de telefon, e „Amfisa“ de Andreev, e fi-sa celui care a greșit, e orice, numai ce trebuie, nu!

La alt reper, altă distracție. La axul pentru S.P.C.6 (semănătoare de porumb cuiburi 6) fișa tehnologică prevedea diametrul de 35 mm,

MICRO-SCENE... COTIDIENE

La o întreprindere

- Știi că mai comit și eu greșeli...
- Da, dar dumneavoastră, tovarășe șef, comiteți greșeli geniale!...

Dragoste

- Ionele, de ce nu spui tot ce gîndești?
- Ca să te fac să te gîndești, la tot ce nu spun!...

Replică feminină

- Stai să iau mîncarea de pe foc și apoi plîng mai departe!

La o alimentară

- Cîrnați dietetici aveți?

Între literați

- Nu știi cumva ce înseamnă cuvîntul „nimotizim“?
- Nu. Dar unde l-ai întîlnit?
- Într-un articol de-al meu...

Surprinsе și adunate de
PETRE BOKOR

Bun de...cîlocuit!

Are un nărav Ion Winer, inginerul-agronom al G.A.C. din comuna Ciurani, raionul Roșiori: în fiecare vineri, Winer o... „întinde“ la București. Fără să anunțe pe nimeni — așa, de capul lui. Dar nu lipsește mult! Numai cîte... o săptămînă! Adică, mai precis, el „lucrează“ în părți egale: o săptămînă la colectivă și una la București. Cîteodată dispare opt zile, dar unde merg 7, merge și a opta! Cît despre a noua ce să mai vorbim...

— N-ai fi băiat rău, dacă... ți-ai vedea de treabă! îi zise într-o zi președintele colectivei. Uite, lipsurile astea periodice au devenit cam cronice, să nu ne fie cu supărare sau cu iritare că, uite așa, dăm în urticare...

— Va să zică n-aș fi băiat rău dacă aș fi bun! îl întrerupe inginerul rîzînd pe sub mustața... rasă cu cîteva ore înainte. Uite, vă promit că n-are să se mai întîmple.

Și s-a ținut de promisiune Winer: vinerea următoare a părăsit colectivă în mod absolut „inopinat“ — adică tot așa, fără să anunțe pe cineva — și n-a mai lipsit o săptămînă, ci 37 de zile!

Conducerea colectivei, în frunte cu președintele ei, a rămas uluită, asemenea chiul depășind pînă și cea mai încercată experiență în viață.

Cînd văzură colectivîștii că Winer nu mai are de gînd să apară și cum trebuiau efectuate o serie de lucrări agricole, s-au pus pe treabă după cum s-au priceput. E drept că n-au lucrat prea științific, dar au lucrat și tot a ieșit ceva bun, că altfel rămîneau în urmă și cu muncile agricole și cu dorul nestins după inginerul fantomă, care s-a dovedit un excelent maestru în „uite-l, nu-i“.

— Vedeți, le spune președintele colectivei într-o seară, după culesul roadelor, ce ne făceam dacă stăteam locului și îl așteptam pe Winer? Că ăsta cînd pleacă parcă îl mină vîntul...

— Păi nu era bine! zise unul 'nalt și lat în spate. Nu era bine pentru că ar fi ris de noi și curcile... Cît privește pe inginerul nostru, o să-l criticăm zdravăn cînd s-o întoarcе.

— Dar crezi matală că mai vine? îl întrerupse președintele.

— Cum să nu vină? Vine el, că vorba cîntecului: „Tot pe drum, pe drum, pe drum și acasă nicidecum“ n-o să-l țină toată viața. O să obosească și atunci o să se apuce de treabă...

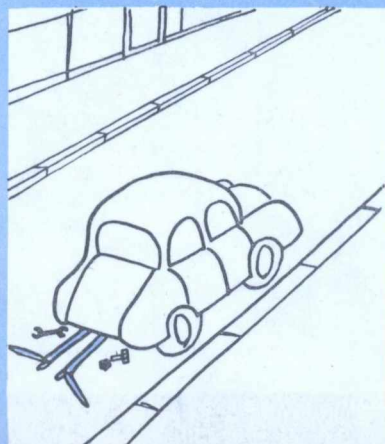
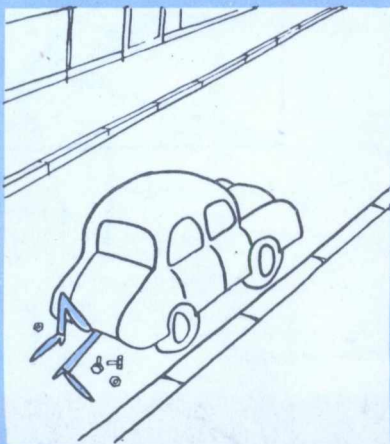
— Obosit? — făcu președintele.

— Păi obosit o să vină, că odihnit pleacă!

VALERIU FILIMON

(19)

PĂTANIILE
LUI PĂȚITU

Desen de M. GROȘU

cu o toleranță de 0,1 mm în plus sau în minus, iar desenul prevedea același diametru de 35 mm, cu o toleranță de 0,01 mm, dar numai în minus.

În fața acestor nepotriviți de toleranță, lucrătorii au executat piesele după documentul care li s-a părut mai nostim: după desen.

Rezultatul: 150 de piese... remaniate.

În acest mod, cu toleranța care nu concordă, înțeleg uneori să conlucreze cele două servicii de la „Semănătoarea“.

E un mod de a conlucrea, căruia nu trebuie să i se acorde nici un fel de toleranță.

C. CRISTACHE

Pasiunea boxului

La Hala nouă a U.C.M.R. (Uzina Constructoare de Mașini Reșița) strungarulo Preda Ștefan are pasiunea... boxului.

Parteneri: colegii săi de muncă. Lor nu le place genul de box al tovarășului Preda, dar tovarășul Preda nu-i întreabă. Cînd i se abate...bate.

I-a „boxat“ pînă acum pe tovarășii Gheorghe Ion și Crăcan Gheorghe.

Proverb anti-huliganic: Cine face box fără judecată, poate să ajungă în boxă și la judecată.

Stingător de incendiu

Făcînd un control la moara din comuna Benghești (raionul Gilort), organulo raional Paza contra incendiilor a constatat că în stingătorulo de incendiu al morii nu se afla „soluție A + B“ ci... motorină și ulei.

S-a aflat și cauza. Scurgîndu-se într-o zi, din stingător, soluția A + B, responsabilulo morii, tovarășulo Marin Gheorghe, a pus — în loc — ce-a avut și el la îndemînă: motorină și ulei. Adică niște „soluții“ care, nu numai că n-ar stinge un incendiu, dar dim-

potrivă: l-ar alimenta. Acest lucru, responsabilulo morii nu-l știa. El doar atît voia: să nu fie stingătorulo gol. Să nu spună un eventual control că nu e în stingător nimic.

Pentru această ispravă, nu s-a aplicat responsabilulo morii, nici o sancțiune. S-a considerat că fusese de bună credință. Crezuse omulo, că procedînd așa, procedează cuminte.

Cuminte...de stinge.

Corpuri lichide la Vaslui

Principalele corpuri lichide din natură sînt berea și apa. Ele se află la restaurantulo „Hala“ din orașulo Vaslui.

La acest restaurant, gestionalulo Aizic Ușer și vainburșulo Feldman Ilie au făcut o interesantă experiență în domeniulo fizicii, în materie de falsificarea lichidelor. În loc să toarne apă în bere, cum obișnuiesc unii gestionali și vainburși lipsiți de vocație științifică, ei au încercat invers: să toarne... bere în apă. Experiența le-a reușit.

Pentru succesulo obținut, au primit — din partea forulo competent — un frumos premiu, sub forma unei frumoase sancțiuni.

După succesulo năravulo lor științific de-a amesteca lichidele, se așteaptă de la ei și o ultimă experiență: să-și... lichideze și acest nărav.

Corp solid la Cugir

Celelalte corpuri din natură sînt solide.

Un exemplu de corp solid prezintă tovarășulo Letiția Lupu, operatoro la Centrulo de radioficare al orașulo Cugir (care ține de Centrulo tehnic de întreținerea telecomunicațiilor P.T.T.R. Deva).

Într-o noapte, cînd era de serviciu, tovarășulo Letiția a putut să chefuiescă (în incinta centrulo de radioficare și cu persoane străine de acel centru), să chefuiescă și să danseze toată noaptea, pînă la ziua, fără să-și simtă cituși de puțin corpulo obosit.

Solid corp!

C. RĂBOJ

FĂRĂ CUVINTE

Desen de AVRAM ANTON

— De cînd mi-am luat mașină, soțulo meu face cu ea toate cumpărăturile în piață!
— Da, l-am și văzut. Alaltăieri era în mașină cu o gîscă, și ieri cu un boboc...

Desen de VIKI ALEXIU

OGLINZI • OGLINZI • OGLINZI

de RODICA TOTT

Lacătulo

— Vai, cît de bun și blînd sînt eu!
(Spunea un lacăt descuiat)
Să luați drept pildă felulo meu:
Deschis, distins, manierat.

Și hoții casa i-au prădat!

Optimism

Suflete, fii veste bună
Și dă pîteni bucuriei
Dacă vrei s-auzi cum sună
Clopotulo prieteniei.

Cu necazulo de colinzi
Nici nu-l pierzi, nici nu țil vinzi.

OGLINZI • OGLINZI • OGLINZI

Cocoșulo

Rîvnînd cocoșulo posturo
Spre prînz un pui l-a imitat
Cîntînd identic partitura,
Dar loculo tot nu i l-a luat.

Ușor e-n game să-l măsori,
Dar greu e să te scoli în zori.

Cerbul

Cerbul însurat c-o lele
(Haimana de prin viroage)
Poartă-n frunte coarne grele...

Capulo face, capulo trage!

OGLINZI • OGLINZI • OGLINZI

GOLDWATER: – Ce nu le-o fi plăcut la mine?!...